

[Johan Asmussen.]

radiorådets eller fra ministeriets side for at opfylde den i loven givne forskrift.

Minister for kulturelle anliggender *Sølvhøjs* svar (8. september 1965):

I lov nr. 45 af 13. marts 1926 om radiospredning var i § 4 optaget følgende bestemmelse:

„Efter radiorådets indstilling træffer ministeren for offentlige arbejder bestemmelse om formen for opkrævningen af de i henhold til § 2 fastsatte afgifter samt om radiospredningens kasse- og regnskabsvæsen.“

Tilsvarende bestemmelser med mindre redaktionelle ændringer er optaget i samtlige senere radiolove. Med henvisning til bestemmelsen i lov nr. 45 af 13. marts 1926 § 4, stk. 2, udfærdigedes den 9. maj 1928 af ministeriet for offentlige arbejder en instruks for revision af radiospredningens regnskaber, hvorefter revisionen foretages af to revisorer, hvoraf den ene skal være statsautoriseret. Som supplement til instruksen blev det i december 1929 fastsat, at vedkommende hovedrevisor i overensstemmelse med § 15 i lov nr. 77 af 31. marts 1926 om statens regnskabsvæsen og revision kan underkaste de pågældende regnskaber en fuldstændig eller delvis efterrevision.

Efter udfærdigelsen af almindelig instruks angående statsforvaltningens regnskabsafleggelse af 22. maj 1931 fandt forhandlinger sted mellem ministeriet for offentlige arbejder og radiorådet, der resulterede i, at reglerne i instruksen skulle anvendes på radiospredningsfonden med det forbehold, at den i instruksens § 5, stk. 2, fastsatte frist for aflevering af regnskabsbilag til hovedrevisoratet ikke var gældende for statsradiofonien af hensyn til den interne revisions behandling af bilagsmaterialet.

Ligeledes blev den af finansministeriet under 6. december 1932, senest ændret i 1953, udfærdigede bekendtgørelse om kasseeftersyn m. v. i 1933 bragt i anvendelse på radiospredningsfonden.

Det ærede medlem vil heraf se, at det formelle grundlag for bestemmelser vedrørende Danmarks radios kasse- og regnskabsvæsen er i orden.

Den interne revision udføres af 2 revisorer, for hvis arbejde der er givet regler i en

i henhold til forretningsordenen for radiorådet af 9. maj 1962 udfærdiget instruks af 13. november 1964.

Af *Langkilde* til justitsministeren (2. september 1965):

„Findes der i færdselsuheldsstatistikken grundlag for det af ministeren pr. 1. oktober 1965 påbudte årlige syn af varevogne, og hvilken udgiftsstigning vil der for staten være forbundet med synet?“

Det er oplyst gennem fjernsynet, at justitsministeren agter at påbyde årligt syn af varemotorvogne, som er mere end 5 år gamle, fra 1. oktober 1965. Det oplystes, at det antagelig drejede sig om en forøgelse af de årlige syn med 20.000 vogne. Dette er selvfølgelig bekosteligt for borgerne, som vel skal betale 15 kroner for synet, og som skal ofre en halv til en hel dag på at stille med vognen. Det er også bekosteligt for staten, idet en sådan forøgelse af de årlige syn næppe kan foretages uden forøget personale.

Under de omstændigheder er det vel naturligt, at man søger at opklare, hvor stor betydning varevognenes tilstand har for antallet af færdselsuheld. Efter statistikken for 1963 — men den kan selvfølgelig være mangelfuld — synes kun omkring 1,35 pct. af samtlige uheld som hovedårsag at have mangler ved køretøjet, og for varevogne er det, så vidt jeg kan se, under 1 pct. af uheldene.

Hvis det ligger sådan, forekommer det mig betænkeligt at sætte et sådant apparat i gang, som koster penge og arbejdskraft. Spørgsmålet om færdselssikkerheden har en uhyre betydning i dag. Netop derfor gælder det om, at penge og arbejdskraft sættes ind på de rigtige steder. Jeg tror, at de fleste borgere finder, at færdselspatruljeringen er den mest effektive metode, medens den metode, som indebærer, at man lægger omkostninger og besvær på en masse mennesker for at opnå at få fat i nogle enkelte, er en uøkonomisk metode.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (10. september 1965):

Med hjemmel i færdselsloven blev den 1. april 1964 mere end 5 år gamle lastvogne inddraget under periodisk syn én gang om